

Nýggi stjórin á Tvøroyrar Flakavirki:

Ein strævin, men spennandi uppgáva

Um einar triggjar vikur byrjar 28 ára gamli Egil Olsen úr Trongisvági í nýggja starvi sínum sum stjóri á Tvøroyrar Flakavirki — men hann hevur bert bundið seg til eitt ár í stjórasessinum

Í farnu viku gjørdist endiliga greitt, hvør skal vera nýggjur stjóri á Tvøroyrar Flakavirki hetta komandi árið, eftir at sáttmálin við P. Eurofisk varð uppsagdur seinast í mai mánaði.

Síðani hevur virkið ongan stjóra havt, hóast arbeiðt hevur verið at kalla alla tíðina.

Nevndin í P. Tvøroyrar Flakavirki hevur við ljós og lykt leitað eftir nýggjum stjóraevnum, men ikki fyrr enn í farnu viku gjørdist endiliga greitt, at tað verður 28 ára gamli Egil Olsen, ið eisini er ættaður

úr Trongisvági, ið skal sita í stjórasessinum komandi árið.

Men enn er ikki greitt, um hann fer at verða verandi har, tí fyrirliggjandi hevur hann bert fingið eitt ára farloyvi frá Norðis á Eiði, har hann hevur verið stjóri síðani september 1989.

Verður strævið

Sosialurin hevur hitt nýggja stjóran og spurt hann, hvat hann væntar sær av nýggja starvi sínum á Tvøroyrar Flakavirki:

»Eg má siga, at eg gleði

meg til hesa nýggju uppgávuna, tó at eg ikki ivist í, at hon verður bæði strævin og spennandi at fara undir«, sigur Egil Olsen við Sosialin. »Her verður óivað nógv at gera«.

Egil Olsen varð á sumri 1988 liðugur við útbúgving sína sum fiskivinnufrøðingur á fiskivinnuuniversitetinum í Tromsø. Fyrsta árið eftir lokna útbúgving arbeiddi hann sum visindaligur hjálpari, men kom hann síðani til Eiðis í september 1989, har hann hevur verið síðani.

»Mær hevur dámt væl at arbeiði á Eiði, og má siga, at hetta hevur verið ein sera góð tíð«, sigur Egil. »Rættiliga stórir munur er á hesum báðum virkjum, og er tað í sjálvum sær ein rættiliga stór avbjóðing«.

Her sipar hann til, at meðan talan fyri tað mesta er um línuveiddan fisk — tosk og hýsu — á Norðis, er hinvegin tað mesta uppsi og kongafisk-

ur, ið verður avreiddur á Tvøroyrar Flakavirki, og er hesin fiskur eisini fyri ein stóran part trolara-veiddur, meðan nakað er snellufiskur.

Fyrst frí nakrar dagar

Egil Olsen, ið sum sagt hevur verið stjóri á Norðis í skjótt tvey ár, fer nú at fáa tað frá hondini, sum skal verða avgreitt, áðrenn hann kann fara hetta árið suður til Tvøroyrar.

»Enn eru komandi leiðsluviðurskiptini á Norðis ikki endiliga avgreidd, so her er ymiskt, ið er at gera, áðrenn eg eri klárur at taka við nýggja starvinum«, sigur hann. »Tá so alt er komið upp á pláss, ætli eg mær at fáa mær frí í nakrar dagar, áðrenn eg fari suður, annaðhvørt móti endanum á hesum mánaðinum ella fyrst í næsta«.

hj.

Vikan ið fór

Dagny Joensen
Blaðkvinna
skrivar:

Hvat fór fram í farnu viku — uttanlanda og í Føroyum, er ivaleyst strikað úr huganum, í góðveðrinum.

Fólk tosa bert um, og um hvat tey hava gjørt, og hvar tey hava verið, í vikuskiftinum. Eitt nú sjónvarpið hevur ikki tann stóra áhugan, og berligt hevur helst eisini verið framan fyri skíggjan í stovuhorninum.

Eg minnst bert aftur til fríggjadagin seinnapart, tá eg fór til handils í miðbýnum um fyra tíðina seinnapartin. Har komu fólk gangandi við skeltum, har okkurt átrúnaligt varð skrivað — og við ghetoblastarum á herðunum.

Í byrjanini — meðan tey gingu gjøgnum gongugøtuna, vóru tey friðarlig, bert avgjördir lógvabrestir hoyrdist — "sum uppá kommando," men tað ljóðaði als ikki hugaligt. Tað fór kalt eftir bakinum, hóast eini 20 hitastig vóru í sólini.

Tá gongan kom framvið Sparikassanum, var friðurin úti. Ein tónleikabólkur Heavy Trash, lættliga ummsett 'lortarúgvu' lótu oyruni aftur og skrúvaðu upp fyri hátalarum, sum eg ikki áður havi hoyrt so, harðrent og anskræmiligt.

Eg kvikaði mær yvir at eini handilshurð, eins og fyri at sleppa undan hesum áhugnaliga ljóði. Í tí sama letur handilskonan ørkymlað hurðina upp — eins og fyri at kanna, hvar í ólukkan hesin larmur stavaði.

Eg geylaði til hennara sum var, at hetta var ein 'gudelig' samkoma, eftir skeltunum at meta, og bað hana væl-signað lata hurðina aftur.

Hon var eins skelkað og eg, og segði ørkymlað, at hon ikki hevði frætt, at slík 'framfærsla' skuldi vera. Ein vinkona kom framvið, og eftir munnavlesaraháttinum gitaði eg mær til, hvat hon vildi siga: Hatta er um GUD!

Jú larmurin var so anskræmiligur, at hann ivaleyst hoyrdist upp í

himmalin, har Gud situr. Spurningurin er so um tað ætlan teirra, og um Gud mundi dáma at børn hansara tiggjaðu sær so í góðveðrinum, at eingin kundi vera úti fyri óljóði.

Av sonnum ein óhugnalig løta í miðbýnum, sum segði meira um menniskjuni, sum mótseting til Gud.

Annars er lívið til at bera í hesum døgum, og vit kunnu gleðast um at Várharra er so gávumildur og letur sólina skina fyri okkum.

Fólk hava ferðast dúg-elig í vikuskiftinum, og nógv okkara hava kanska vitja á plássum í Føroyum, sum vit ikki hava upplivað áður. Vit hava av røttum spælt ferðafólk í egna landi, og tað hevur avgjört ikki verið minni áhugavert, og eins sólrikandi, sum á bestu sólstrond í heitu londunum.

Tey, sum ikki fóru útferð í vikuskiftinum, høvdu annað at taka sær til, sum kanska hevði ligið ov leingi á láni. Eitt nú at mála vindeygu ella enn betur — húsin.

Í Havn hava at kalla øll húsin í seinastuni fingið myntgrøn vindeygu, hvítan ella gráan klæðning. Alt nýmálað er vakurt, og liturin er ikki avgerandi í byrjanini, men hvussu ber tað til, at fólk eisini hugsa um mótalit, tá húsin skulu hampast?

Tað havi eg hugsað nógv um í summar. Stórt var mitt bilsni, tá eg vitjaði í Suðuroy í vikuskiftinum, tí har vóru eisini tey nýmálaðu vind-eyguni myntgrøn!

Um eg skuldi valt millum litur og óljóð, so haldi eg kortini at hasin myntgrøni liturin er til at liva við. Tú kanst bara blunda ell hyggja eina annan veg. Verri er við oyrunum, tey kunnu ikki latast aftur. Vónandi verður tað seinastu ferð, at 'lortarúgvu' óljóð skem-maði umhvørvið í Føroyum.

V4-tølini

í drátti nr. 898, 6. juli 1991.

Tølini: 92 — 10 — 15 — 72 — 82 — 47 — 62 — 0 — 85 — 70 — 78 — 3 — 97 — 19 — 31.

Vinningur: 21.360,00 kr.

Vinnari: ein á Toftum.